

THÁI THUỘNG CẢM ỨNG THIÊN

Tập 158

Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không

Địa điểm: Tịnh tông Học hội Singapore

Thời gian: Năm 2000

Viết dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lư

Chư vị đồng học, chào mọi người!

Mời xem Cảm Ứng Thiên đoạn thứ 83:

Kiến tha thất tiện, tiện thuyết tha quá. Kiến tha thể tướng bất cự nhi tiểu chi. Kiến tha tài năng khả xưng nhi ức chi.

見他失便。便說他過。見他體相不具而笑之。見他才能可稱而抑之。

Thấy người khác sa cơ, liền nói lỗi lầm họ. Thấy người hình thể chẳng vẹn toàn mà cười nhạo. Thấy người có tài năng đáng khen lại chèn ép.

Trong phần chú giải của đoạn này nói rất hay, ý nghĩa của nó chính là nói, nếu dùng lời hiện nay để nói thì “thất tiện” nghĩa là lỗi lầm, hoặc giả là khi họ gặp chuyện thất bại, gặp phải hoàn cảnh khốn cùng, thông thường người thế gian vào lúc này hay nói ra đủ loại lỗi lầm của họ. Lỗi lầm có thể là có, nhưng đa số là chuyện bịa đặt, là chuyện phỏng đoán, suy tưởng, hoàn toàn không có căn cứ thật sự, gọi là chuyện tự tưởng tượng ra, rất dễ gây oan uổng cho người ta. Trong chú thích có mấy câu nói, lời này là chân thật: “*Mọi việc trong thiên hạ, từ xưa đến nay đều bại thì dễ mà thành thì khó*”, cho nên việc tốt lắm giày vò, thành tựu được là vô cùng khó khăn. Chúng ta tỉ mỉ mà quan sát xã hội này, thậm chí là tự mình tỉ mỉ suy nghĩ những việc gặp phải trong đời này, những việc có thể thành tựu, việc tốt, việc lợi ích xã hội, lợi ích chúng sanh, nhất định không phải là việc lợi ích bản thân, những việc tốt như vậy có thể thành tựu hay không? Cũng chưa chắc chắn. Chúng ta biết được vì sao, vì việc này cần phước báo của chúng sanh, bản thân chúng ta phát tâm phục vụ chúng sanh, làm một chút việc tốt cho chúng sanh, chúng sanh có phước báo hay không? Nếu không có phước báo thì phát tâm của chúng ta, hành vi của chúng ta rất dễ bị người khác phá hoại.

Hiện tại như vậy, trong quá khứ cũng là như vậy. Chúng ta nhìn thấy trong lịch sử, một thí dụ rõ ràng nhất trong lịch sử Trung Quốc, đó là Nhạc Phi thời Nam Tống tận trung báo quốc, ông đích thực là vì quốc gia, vì dân tộc, vì nhân

dân, nhưng vẫn gặp phải Tần Cối hãm hại, vua Cao Tông ra lệnh giết ông. Có thể là trên lịch sử thì người đời sau vĩnh viễn tưởng nhớ ông, đương thời ông đã không được như chí hướng, đây là ví dụ điển hình rõ ràng nhất của việc tốt lắm giày vò. Do đây có thể biết, chúng ta muốn phát tâm thay xã hội, thay chúng sanh làm một chút việc tốt, nếu muốn không có chướng ngại thì thật sự không có việc này. Chướng ngại từ đâu mà đến vậy? Nếu không phải là nghiệp chướng của bản thân mình thì cũng là chúng sanh không có phước báo lớn như vậy, họ đáng bị nạn, đáng chịu tội, chư Phật Bồ-tát thị hiện cũng không cứu nổi họ. Sự việc giống như vậy, xưa nay trong và ngoài nước quá nhiều. Bậc chí sĩ nhân từ, có thể nói là bất kỳ thời đại nào, bất kỳ một địa phương nào cũng đều có, thường thì hơn phân nửa trong số họ đều không được như chí hướng, những người không được như chí hướng này ẩn cư trong rừng núi. Bạn xem, trong Nhị Thập Ngũ Sử của Trung Quốc, mỗi một bộ đều có phần *Ẩn dật chí*, trong phần này đều ghi chép về những ẩn cư có đạo đức, những người này có tài năng, họ không phải là không chịu bước ra để làm việc cho xã hội, đất nước, mà là không có cơ hội. Mới vừa xuất đầu lộ diện thì đã bị người khác áp chế, chướng duyên quá nhiều, bắt buộc dĩ đành phải lui vào rừng núi, thậm chí còn có một số người xuất gia, có một số người tu đạo. Ở trong nhà Phật, trong các Đạo quán, người thông thường trong xã hội nói ở trong này có ngoại hổ tàng long. Thật vậy, đó không phải giả, tuy những người này chân thật có học vấn, có đạo đức nhưng họ không được như chí hướng. Họ chỉ có thể an phận giữ mình, họ biết tu tâm dưỡng tánh, đem đời sống tinh thần của bản thân không ngừng nâng cao lên, họ sẽ không làm càn làm bậy. Vì sao vậy? Vì họ không vì mình, họ vì chúng sanh, nếu có duyên thì giúp thiên hạ cùng thiện; không có duyên thì riêng thân mình thiện, đây là thông thường chúng ta quan sát thấy.

Như trong cuộc đời tôi, 50 năm qua đã từng gặp phải, kinh nghiệm của tôi cũng chẳng thể nào khác như vậy! Những người thân cận với tôi thời gian lâu một chút thì đều biết, nếu tôi không gặp được quán trưởng Hàn thì cuộc đời này của tôi sẽ không có gì đáng để nói nữa, cũng chỉ có thể ẩn cư mà thôi. Chính mình tu dưỡng bản thân, nhưng đối với xã hội, đối với Phật giáo thì không thể có sự cống hiến, chướng duyên quá nhiều quá nhiều, may gặp được một vị hộ pháp đặc lực. Sau khi quán trưởng Hàn vãng sanh, chướng ngại của chúng tôi liền đến, nếu như không tiếp tục gặp được sự hộ trì của cư sĩ Lý Mộc Nguyên thì chúng tôi cũng không thể làm được gì. Cho nên tôi thường nói, hết thầy công việc trong Phật pháp mà chúng tôi làm cho xã hội, có phải là công lao của chính chúng tôi

hay không? Không có, công lao là của ai? Người hộ pháp, đây là tôi thường nói, công đức hộ pháp vượt hơn công đức hoằng pháp không biết bao nhiêu lần. Những bậc long tượng trong hoằng pháp, tôi tin rằng có rất nhiều, thế nhưng những người này không có người có đủ lực hộ trì, nên đức hạnh năng lực của họ cũng hết đường xoay trở, không thể phát huy. Tôi sâu sắc tin tưởng, người có năng lực và trí tuệ vượt hơn tôi rất nhiều, đáng tiếc là không gặp được người hộ trì đắc lực. Cho nên, khi tôi đến mỗi một nơi đều khuyên bảo tứ chúng đồng tu phải biết hộ pháp. Phật pháp có thể thường trụ ở thế gian này hay không, có thể lợi ích quảng đại quần chúng hay không hoàn toàn là ở hộ pháp. Người hoằng pháp có năng lực thế nào hơn nữa, có đức hạnh, có học vấn, có trí tuệ thế nào hơn nữa, nếu không có một người hộ pháp đắc lực thì họ cũng chỉ là một người rất bình thường mà thôi, không có tiếng tăm gì, không ai biết đến họ.

Thông thường người thế gian tự tư tự lợi, không buông xuống, phạm khi nhìn thấy có sự tổn hại đến lợi ích của mình thì họ nhất định đứng lên phản kháng, nhất định đứng lên chống ngại, đây là thường tình của con người, xưa nay trong ngoài nước đều không tránh khỏi. Cho nên, tôi thường khuyên bảo các đồng tu, các bạn phát tâm hoằng pháp thì các bạn nhất định phải tôn trọng hộ pháp, phải kết pháp duyên. Nếu như cứ tự cho là đúng, cống cao ngã mạn, trong mắt không có một ai thì pháp duyên của bạn sẽ bị đoạn dứt, không người nào hộ trì bạn, dù bạn có năng lực hơn nữa thì bạn cũng không có cách nào phát huy. Cho nên tôi thường nêu thí dụ, giống như một trường học, hộ pháp là hiệu trưởng, là người lãnh đạo hành chính của ngôi trường, người hoằng pháp là giáo viên, người hộ pháp phải có huệ nhãn, có thể nhận biết được giáo viên tốt, mời thỉnh họ đến giúp đỡ bạn hoằng pháp lợi sanh, công đức hoằng pháp lợi sanh là của hiệu trưởng, không phải của giáo viên. Chúng tôi ngày nay ở Singapore, tất cả những thành tựu là của cư sĩ Lý Mộc Nguyên, là của Cư Sĩ Lâm Phật giáo Singapore, của Tịnh tông Học hội, không thuộc về chúng tôi, nhất định phải có sự nhận thức này. Tứ chúng đồng tu nhà Phật đều có chung sự hiểu biết này, đều có nhận thức này, có thể hợp tác lẫn nhau, tôn trọng lẫn nhau, chánh pháp liền có thể trụ lâu thế gian, liền có thể tiêu trừ đủ loại thiên tai nhân họa.

Sự việc này khó, khó ở chỗ không dễ gì buông bỏ được phiền não của chúng ta từ vô thủy kiếp đến nay, tuy là học Phật rồi, đã xuất gia, đã thọ đại giới, hoặc đã làm người giảng kinh thuyết pháp; hoặc là làm trụ trì, giám tự, quản lý đạo tràng, nếu vẫn còn lòng riêng tư thì sự nghiệp hoằng pháp lợi sanh sẽ bị chống ngại, bị chống ngại nghiêm trọng. Đây là điều mà chúng ta phải phản

tình, nếu chướng ngại họ thì người chướng ngại nhất thời vui sướng ngắn ngủi, nhưng mà quả báo trong tương lai thì không thể nói hết được. Trong kinh Phát Khởi Bồ-tát Thù Thắng Chí Nhạo nói được rất rõ ràng, rất tường tận, bộ kinh đó chúng tôi đã giảng qua ba lần, tôi nói là trong thời kỳ mạt pháp thì đây là kinh cứu mạng chúng ta, đủ loại lỗi lầm mà chúng ta phạm phải mà chính mình không biết, Thế Tôn đại từ đại bi mỗi mỗi đều nói rõ cho chúng ta. Chân thật là người có tâm thì chỉ ít nửa tháng phải đọc bộ kinh này một lần, kinh văn không dài, xem nó thành giới luật mà đọc tụng, thường xuyên phản tỉnh, chúng ta có phạm lỗi lầm này hay không, có niệm ác này hay không, có loại hạnh ác này hay không? Nếu như có thì hiện tại phải nhanh chóng sửa đổi vẫn còn kịp. Sửa đổi thì nhất định phải thực tiễn, quá khứ ta đã chướng ngại người khác, đây là lỗi lầm, làm sao để sửa đổi lại? Hiện tại đã giác ngộ, ta phải giúp đỡ hết thảy người hoằng pháp lợi sanh. Trước đây nhìn thấy người khác có tài năng đáng khen ngợi mà luôn cực lực gièm pha họ, thì hiện tại làm ngược lại, tán dương, tán thán họ; không những tán thán, mà còn thỉnh chuyển pháp luân, thỉnh Phật trụ thế, toàn tâm toàn lực ủng hộ, đây gọi là chân thật sám hối, chân thật quay đầu rồi.

“Thấy người hình thể chẳng vẹn toàn mà cười nhạo.” Trong xã hội ngày nay chúng ta thường nói là người tàn tật, họ đã rất bất hạnh rồi, sự vận động của họ không được thuận tiện, chúng ta gặp những người này phải nên giúp đỡ, phải nên hỗ trợ; không những không giúp đỡ, không hỗ trợ mà còn ở bên cạnh cười nhạo thì đây là tội nặng. Bạn cười nhạo họ, tương lai bạn nhất định bị quả báo giống họ, bạn có thể bảo đảm cả đời này thân thể của bạn sẽ không bị thương tật hay không? Nghiệp nhân quả báo tơ hào không sai, chúng ta nhất định phải hiểu đạo lý này, bạn tạo nghiệp nhân như thế nào thì nhất định có quả báo. Nghiệp nhân từ đâu mà tạo ra? Khởi tâm động niệm thì tạo rồi. Một niệm thiện thì có thiện báo; một niệm ác nhất định có ác báo, ý niệm thiện ác biểu hiện ở trên hành vi thì quả báo sẽ càng rõ ràng hơn, càng đến nhanh hơn. Người không học Phật, hoặc là người không thâm nhập kinh tạng, chúng ta có thể nói là tệ đại như gỗ đá, không biết phản tỉnh, không biết sám hối, không biết sửa lỗi làm mới, khi quả báo đến rồi thì hối hận không kịp nữa. Cho nên chúng ta phải ghi nhớ, từ xưa đến nay, hết thảy việc tốt dễ bại khó thành, nghịch nhiều thuận ít. Nếu chúng ta có những lỗi lầm này, có những niệm ác này thì đã không hợp tình người; không hợp tình người, nếu nói khó nghe một chút thì họ đã không phải là người nữa. Không phải là người vậy thì đời sau sẽ đi về đâu? Vào ba đường ác.

Nói đến ba đường ác thì mọi người đều không muốn nghe, thậm chí có người còn nói đây là mê tín, nói chuyện không căn cứ, tôi gọi những người này là tê đại như gỗ đá, vì sao vậy? Những sự việc nghiệp nhân quả báo này không chỉ là trên sách xưa đã ghi chép rất nhiều, mà hiện tại cũng có, ở ngay trước mắt. Đạo tràng Cư Sĩ Lâm nhỏ này, sự việc nghiệp nhân quả báo hầu như mỗi tháng đều có, mỗi tuần đều có, chỉ cần bạn bình tâm mà quan sát, đây không phải là việc ghi chép trong sách, không phải là truyền thuyết, ở ngay trước mắt bạn, bạn đích thân nhìn thấy mà bạn còn không tin, vậy thì đó không phải là bị tê đại rồi hay sao? Đặc biệt là những việc liên quan đến quỷ thần, chân thật là có, không phải là giả. Thái Thượng nói với chúng ta là “ngẩng đầu ba thước có thần minh”, thần minh đang giám sát, chúng ta không thể không sáng tỏ, không thể không rõ ràng. Làm thế nào để tự cầu đa phước thì đều ở một đời này của chúng ta? Chân thật giác ngộ, chân thật quay đầu, bỏ đi thành kiến của mình, tùy thuận giáo huấn của Phật-đà, loại người này mới là chân thật có trí tuệ, có phước đức, tiền đồ là một mảng quang minh. Nếu như một mực tùy thuận theo thành kiến của mình thì tiền đồ là một mảng tối tăm.